

Довиждане

Екатерина Йосифова

Майката и таткото на Поли се върнаха. Бяха уморени и прашни. Спуснаха се в Топлото езеро и дълго останаха там.

А после Драконката подаде на Надето малко сандъче. Надето го отвори. Вътре искреше прекрасна огърлица. Не че Надето разбираше от огърлици, но нямаше съмнение, че тази беше истинска скъпоценност.

– За тебе е – каза Драконката.

– Ох, не! – завика Надето. Искаше да замаха с ръце, но държеше сандъчето. Затова тропна с крак. – Благодаря, но не! За какво ми е?

Трите дракона се спогледаха.

– Мислехме, че хората харесват такива неща.

– Разбира се, че ми харесва, но какво да я правя? – почти ѝ се доплака от притеснение, но изведнъж се сети. – Знаете ли как може да стане? Когато си тръгна... защото сега трябва да си тръгна...

Драконката кимна леко, само с една глава.

– Нека това нещо остане тука и някой път... – Надето не издържа и заподсмърча. – Ако дойда пак...

– Ще дойдеш пак – каза Драконката.

– Ние решихме – каза Драконът. – Ти няма да забравиш пътя за насам. Нищо няма да забравиш.

– Тази... хм... човешка дъщеря – обади се Дядото – ще знае какво да прави.

Поли, когото бяха изгонили в стаята му, изведнъж се оказа сред тях,

вдигаше страшен шум, пляскаше с крилца и викаше с трите си усти:

– Утре ще дойдеш! Нали утре ще дойдеш? Утре!

– Няма да е утре – баща му го перна лекичко, за да млъкне. – Ако така се въртиш и викаш, тя няма да смее да дойде, ще я събориш.

– Защо няма да дойде утре?

– Защото трябва да ходи на училище. Защото има по-важни работи от едно малко глупаво драконче.

– Няма! – извикаха в един глас Пол, Оля, Хърмър и Надето.

– Ще дойде през другата ваканция. Нали знаете вече какво е ваканция?

– Да! – казаха всички глави на всички дракони.

Излязоха пред пещерата. Драконът прилекна. Надето се изкатери на гърба му. Помаха на приятелите си:

– Довиждане!

А докато чака следващата ваканция, Надето рисува – в блокчето, с флумастерите. Показа ми рисунките си, разказа ми.

– Чудесна приказка! – казах аз.

– Защото е истинска – каза Надето.

Повярвах ѝ.

И записах тази истинска история.

И заочаквах продължението ѝ – след следващата ваканция.

Рисунките, разбира се, са от блокчето на Надежда.

Източник: Текстът е набран благодарение на любезното съдействие на служителите на библиотеката към НЧ „Братство“, град Павликени.

Изображения: <http://books.janet45.com>

<http://www.moreto.net>

Изготвил: Гинка Среброва – студент-практикант, проект „Студентски практики“.

Проверил: Диляна Гаджева, ментор по проекта.